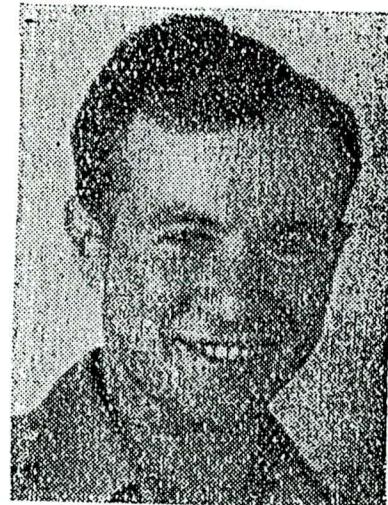

לוֹעִזְנָצָחַ ("אִיסְקָה")

בן דוד וולטה. נולד ב-1910.7.10. בטשקנט שברוסיה האסיתית. ב-1921 עברה המשפחה בדרך הריפטראציה לירג'ה שב לטביה וב-1933 עלה ארץ. תחילת ישבה בנחניה ואחר-כך התישבה בירושלים. עוד ברג'ה חונך יצחק חינוך יהודי לאומי, ובנתניה ניסה להליב את חבריו בנוער לאומיות עילאית, שאצלו נתבטאה כל ימיו בנסירות לשירות העם והמולדה.

בכל עת שהוצע לו תפקיד אחראי ניסה להיפטר ממנו בטענה שממילא יעשה את המכסים, אך איןנו רוצה להשתרע על אחרים, אלא שאחרי הפצרות נכנע וקיבל עליו את השורה המחייבת. אחרי גמרו את לימודיו עבר כפועל בפרדסי נתניה, ואחר-כך למד חשמלאות ועבד בה בקרמת-גן, ירושלים ונתניה. ב-1935 הצטרף ל"הגנה" ואחרי פרוץ מלחמות 1936 התנדב לנוטרות. החל את שירותו בתחנת השאייה בלטרון, בזריזות ובערנות נגד הפורעים, והמשיכו בمشק ביה"חולים "הדרשה" על הר-הצופים. בכל המקומות הכירוהו כלוחם תקיף למען הצדק ולהגנת מקופחים, הרבה את ריבם ללא רתיעה לפני קצינים בריטיים ומנהליים, והללו, מתווך הערכת אישיותו ושירותו, סבלו את שוט-לשונו ובמידת-מה אף שמו לב לתוכחתן בשעות הפנאי היה מרבה לקרוא ספרים בעברית וברוסית, השתלם במיוחד במדעי החברה והגיע להשకפות שמלויות קייזוניות, צמודות לפטריוטיות עברית להטת, והשתדל לעשות להן נפשות בסביבתו בויכוחים ובהסבות. ב-1938 עזב את הנוטרות ובראשית מלחמת-העולם חזר לשרת בה. לא יצא לא רצה להתחギס באשר ראה את הבריטים כאויבים לעם ישראל ולקיים הסוציאלית. בדרגת קורופולר היה אחראי לתחנת הנוטרים ב"הדרשה". על הר-הצופים, ואחר-כך במשמר-מפעל האשlag בסדום. ב-1945 הועבר למשטרה ושירות זמנמה בתל-אביב, אך לא יכול להסתגל לאוירה שלא התאים ללביעותיו המוסריות ובראשית 1946 החפטר מהמשטרה וניסה להסתדר בעבודה בתעשייה יהלומים בנחניה. בغالל המשבר ששרד אז בענף זה לא הצליח בכך, הצטרף לקואופרטיב "היום" של חיילים משוחררים להחזקת תיימרגוע בארץ, ובבית-המרגוע "מנורה" שlid חמיה טבריה הראה את כשרו, מרצו ומסירותו לפיהוח הגנים ובהנאה אثرאית ונבונה להעלאת הרמה הכללית של המושג, והשם "פינת יצחק" על הגן המטופת יפה מנzie שם את זכרו.

כשפרצו מהומות אחרי הכרעת ליקסאקס נעה לצו המוסדות, לבש שוב מדי נוטר, נתמנה כאחראי לבטחון "מנורה" וחמי טבריה. בראשית 1948 סיימ קורס מ"ב קרבי וגיל אומץ, תבונה וקורדרותה בהגנת המוקם ומרץ רב בהפעלה מלאה האחריות של פקודיו. שיתף פעולה עם כוחות ה"הגנה" בטבריה ובסביבה וכמפקד כיתה של מקלעני החיפוי השתתף במציע המכarius של שחרור טבריה, התאמץ בכל יכולתו לננו שליחת-יד בביזה, שראה בה משום כתם בטוהר מלחמתנו. במשך החורף הוזמן ואף השתוקק להצטרכ לחיש טבריה, אך הסוכנות דרצה ממנו להישאר על משמרתו בנוטרות ולכנן הוכחה להסתפק בהשפעה הדרגתית בפל"ם. במחצביו ברוסית מטבריה להוריו שבירושלים השתדל לנסוך בהם מבטחונו ומאמוננו בנזחונו ובתקומת מדינה יהודית חפשית וديمقרטית לפי מושגיו שלו, "ובאם לא אזכה אני לראות ביום את ארצנו שלבנית כפי שרצינו אנחנו". נפשו ערגה מأد-מאד לעלות ירושימה לא להיות בקרבת הוריו, לעודדם ולגונן עליהם, אך חפקיו ריתק אותו לטבריה. אחרי שחרור העיר לא מצא שוב סיפוק מלא בחפקיו שם, וכשהושר על סף הכרזת המדינה להתגייס לצבא בתחנה שיבחר, נסע לנחניה שלו והתייצב שם בלשכת הגיוס ואחרי ימים אחדים כבר היה בין הלוחמים בחזית לטрон באחד הגדוילים, דורך לפריצת הדרך לירושלים, אל ההרים. בטרון התחל את שירותו למולדת בנוטרות ושם סיים את פריחתו. בגשטו להטיל רימון בטנק מתקדם של האויב נפגע מפגן ונפל ביום 24.5.1948. הוועבר להר-הרצל בירושלים ב-28.2.1950.